

Państwowy Fundusz
Rehabilitacji Osób
Niepełnosprawnych

Prezes Zarządu

DW.WAK.400.23431.3.2023.RUK

Warszawa, dnia

14 LIS. 2023

Prezes Zarządu
Państwowego Funduszu Rehabilitacji
Osób Niepełnosprawnych
al. Jana Pawła II 13
00-828 Warszawa

WYSŁANO LISTEM POLECONYM ZA POTWIERDZENIEM ODBIORU	
15. 11. 2023	
Podpis	

reprezentowana przez adwokata

Decyzja w sprawie interpretacji art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.

Na podstawie art. 34 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r. poz.221 z późn.zm.) zwanej dalej ustawą, Prezes Zarządu Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (zwanego dalej PFRON) stwierdza, że stanowisko z siedzibą w [] wanej dalej Wnioskodawcą) zaprezentowane we wniosku z dnia 14 grudnia 2022 r., który wpłynął do PFRON w dniu 19 grudnia 2022 r. wraz z jego uzupełnieniami z dnia 30 stycznia 2023 r. i 23 października 2023 r. o udzielenie pisemnej interpretacji co do zakresu

i sposobu stosowania przepisów art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. z 2023 r. poz.100 z późn.zm.) zwanej dalej ustawą o rehabilitacji – **jest prawidłowe, choć z innych względów niż wskazane przez Wnioskodawcę.**

Uzasadnienie:

Pismem z dnia 14 grudnia 2022 r., które wpłynęło do PFRON w dniu 19 grudnia 2022 r. Wnioskodawca skierował do Prezesa Zarządu PFRON wniosek o udzielenie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów art. 21 ust. 1 ustawy o rehabilitacji.

Sprawa była już rozpatrywana w administracyjnym toku instancji. Postanowieniem z dnia 10 lutego 2023 r. znak: DW.WAK.400.36.2.2023.RUK Prezes Zarządu PFRON postanowił pozostawić bez rozpatrzenia wniosek z dnia 14 grudnia 2022 r. o wydanie interpretacji indywidualnej. Wnioskodawca pismem z dnia 20 lutego 2023 r. złożył odwołanie od powyższego postanowienia. Minister Rodziny i Polityki Społecznej postanowieniem z dnia 14 września 2023 r. (data wpływu do PFRON 19 września 2023 r.) znak: BON.III.4225.2.2.2023.ML uchylił zaskarżone postanowienie w całości i przekazał sprawę organowi I instancji do ponownego rozpatrzenia.

Wnioskodawca swój wniosek skierował na podstawie art. 34 ustawy. Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy, przedsiębiorca może złożyć do właściwego organu lub właściwej państwowej jednostki organizacyjnej wniosek o wydanie wyjaśnienia co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej lub składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, w jego indywidualnej sprawie (interpretacja indywidualna).

W przedmiotowym wniosku Wnioskodawca przedstawił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca jest spółką powstającą na skutek transgranicznego przeniesienia siedziby spółki prawa polskiego z Rzeczypospolitej Polskiej do (transgraniczne przeniesienie spółki w obrębie Europejskiego Obszaru Gospodarczego do innego kraju Unii Europejskiej). Z dniem : . spółka prawa polskiego została wykreślona z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego. Postanowienie w tym przedmiocie uprawomocniło się w dniu 8 . Wraz z wykreśleniem spółki prawa polskiego z rejestrów sądowych nastąpiła utrata nadanych numerów NIP oraz REGON.

Również z dniem Wnioskodawca został zarejestrowany przez Departament Rejestru Spółek

Umowa spółki Wnioskodawcy została dostosowana do przepisów prawa
Wnioskodawca wskazał, że:

- jest spółką kapitałową, stanowiącą odpowiednik polskiej spółki z o.o.;
- na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie utworzył oddziału ani przedstawicielstwa;
- na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zatrudnia pracowników;
- w Rzeczypospolitej Polskiej, dla celów podatkowych, jest zarejestrowany pod nowym numerem NIP;
- w Rzeczypospolitej Polskiej jest płatnikiem składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne za pracowników zatrudnionych na jej terytorium.

Wnioskodawca jest spółką zagraniczną podlegającą prawu Ustawodawstwo polskie co do zasady nie znajduje do niej zastosowania. Potwierdzenie powyższego wynika z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. Prawo prywatne międzynarodowe (Dz.U. z 2023 r. poz.503), dalej również jako PPM, zgodnie z którym osoba prawna podlega prawu państwa, w którym ma siedzibę.

W związku z powyższym zadano następujące pytanie:

Czy Wnioskodawca podlega obowiązkowi dokonywania miesięcznych wpłat na PFRON na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o rehabilitacji?

Stanowisko Wnioskodawcy:

Zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy o rehabilitacji pracodawca zatrudniający co najmniej 25 pracowników, w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy jest obowiązany (z zastrzeżeniem ust. 2-5 i art. 22) dokonywać miesięcznych wpłat na PFRON, w wysokości kwoty stanowiącej 40,65% przeciętnego wynagrodzenia i liczby pracowników odpowiadającej różnicy między zatrudnieniem zapewniającym osiągnięcie wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych w wysokości 6% a rzeczywistym zatrudnieniem osób niepełnosprawnych

Ustawa o rehabilitacji nie zawiera własnej definicji pracodawcy. Dlatego zastosowanie znajduje definicja zawarta w art. 3 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz.U. z 2023 r. poz.1465 z późn.zm.), zgodnie z którą pracodawcą jest jednostka organizacyjna, choćby nie posiadała osobowości prawnej, a także osoba fizyczna, jeżeli zatrudniają one pracowników. Podmioty, którym można przypisać przymiot pracodawcy na gruncie polskich przepisów – są potencjalnymi podmiotami wpłat na PFRON. Generalnie rzecz ujmując, w świetle tego przepisu można wskazać

Dla przykładu obowiązki Wnioskodawcy wskazujące na konieczność opłacania składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne pracownikowi świadczącemu pracę w Rzeczypospolitej Polskiej znajdują swoje źródło w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego i tylko dla tych potrzeb spółka jest zarejestrowana jako płatnik składek. Sprawy podatkowe reguluje zaś umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a _____ sprawie unikania podwójnego opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i majątku zawarta w Warszawie dnia 4 czerwca 1992 r. Należy przy tym podkreślić, że wpłaty na PFRON nie są podatkami ani nie stanowią składek zabezpieczenia społecznego.

Jednocześnie, powyższe zapatrywanie znajduje także odzwierciedlenie w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. z 2022 r. poz.470), która wprowadziła samodzielne definicje osoby zagranicznej i przedsiębiorcy zagranicznego nie odsyłając przy tym do uregulowań Kodeksu cywilnego czy Kodeksu spółek handlowych.

Należy przy tym wskazać, że Wnioskodawca nie wyodrębnił oddziału zagranicznej osoby prawnej, a więc nie posiada samodzielnej organizacyjnej części działalności (odrębnego od niego pracodawcy), który podlegałby przepisom prawa polskiego. W tych okolicznościach Wnioskodawca jako podmiot zagraniczny nie podlega obowiązkowi dokonywania wpłat na PFRON, o którym mowa w art. 21 ust. 1 ustawy o rehabilitacji.

Na tle przedstawionego stanu faktycznego stwierdzam co następuje:

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy przedsiębiorca może złożyć do właściwego organu lub właściwej państwowej jednostki organizacyjnej wnioski o wydanie wyjaśnienia co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej lub składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, w jego indywidualnej sprawie (interpretacja indywidualna).

Na wstępie należy wskazać, że z dniem 15 września 2023 r. weszły w życie przepisy regulujące transgraniczne przekształcenie i podział spółek, w tym normy kolizyjne dotyczące wyboru prawa właściwego w operacjach transgranicznych. Nastąpiło to poprzez zmianę Kodeksu spółek handlowych oraz innych ustaw. Zmiany wprowadzone do polskiego porządku prawnego są skutkiem implementacji Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2121 z dnia 27

listopada 2019 r. zmieniającej dyrektywę (UE) 2017/1132 w odniesieniu do transgranicznego przekształcania, łączenia i podziału spółek oraz koniecznością wykonania wyroku Trybunału Sprawiedliwości UE z dnia 25 października 2017 r. sygn. akt C-106/16.

Ze względu na to, że Wnioskodawca przeniósł siedzibę statutową poza granice Rzeczypospolitej Polskiej w sierpniu 2021 r., w niniejszej sprawie zastosowanie znajdują przepisy Kodeksu spółek handlowych w brzmieniu obowiązującym przed dniem 15 września 2023 r.

Wnioskodawca jest , , powstałą wyniku transgranicznego przeniesienia siedziby spółki prawa polskiego z Rzeczypospolitej Polskiej do , . Wnioskodawca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej prowadzi działalność oraz zatrudnia pracowników, natomiast nie utworzył oddziału ani przedstawicielstwa. W związku z zatrudnianiem pracowników na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej Wnioskodawca zadał organowi pytanie czy podlega obowiązkowi dokonywania miesięcznych wpłat na PFRON na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o rehabilitacji.

Aby udzielić odpowiedzi na tak zadane pytanie należy odwołać się do traktatowej zasady swobody przedsiębiorczości oraz krajowych norm kolizyjnych i prawa materialnego.

Warto również wspomnieć, iż art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej generuje obowiązek prounijnej wykładni przez organy państw członkowskich. Prowadzi to do konieczności oceny polskich przepisów w świetle postanowień art. 49 i 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (dalej również jako TFUE) oraz orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości UE generując tym samym prounijną tendencję wykładniczą.

Jak wskazał to Trybunał Sprawiedliwości UE w tezie wyroku z dnia 25 października 2017 r. sygn. akt C-106/16 „Artykuły 49 i 54 TFUE należy interpretować w ten sposób, że swoboda przedsiębiorczości ma zastosowanie do przeniesienia statutowej siedziby spółki utworzonej na mocy prawa jednego państwa członkowskiego na terytorium innego państwa członkowskiego w celu przekształcenia jej w spółkę prawa tego innego państwa członkowskiego, w zgodzie z warunkami ustanowionymi w ustawodawstwie tego ostatniego państwa, któremu to przeniesieniu nie towarzyszy przeniesienie miejsca rzeczywistej siedziby rzeczony spółki.”

Swoboda przedsiębiorczości należy do fundamentalnych zasad rynku wewnętrznego. W aspekcie podmiotowym swoboda przedsiębiorczości odnosi się do osób fizycznych mających obywatelstwo państwa członkowskiego oraz do spółek. Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przez spółki rozumie spółki prawa cywilnego lub handlowego, a także spółdzielnie oraz inne osoby prawne

prawa publicznego lub prywatnego, z wyjątkiem tych, których działalność nie jest nastawiona na osiągnięcie zysków.

O ile w przypadku osób fizycznych swobodę przedsiębiorczości warunkuje tylko jedna przesłanka, mianowicie obywatelstwo Unii Europejskiej, o tyle w odniesieniu do spółek uzyskanie statusu wspólnotowego wymaga kumulatywnego spełnienia dwóch kryteriów, do których należy wymóg założenia zgodnie z prawem któregoś z państw członkowskich oraz posiadania statutowej siedziby, zarządu lub głównego przedsiębiorstwa w obrębie Wspólnoty. Przesłanka pierwsza oraz jedna z przesłanek należących do drugiej grupy decyduje o przynależności wspólnotowej spółki, której nie można utożsamiać z przynależnością państwową, ani też z przynależnością samych wspólników czy członków innych korporacji.

W aspekcie przedmiotowym wyróżnia się pierwotną oraz wtórną swobodę przedsiębiorczości. Swoboda pierwotna obejmuje zarówno zakładanie, jak i wykonywanie samodzielnej działalności zarobkowej w innym państwie członkowskim. Gwarantuje również swobodę wyboru formy organizacyjnoprawnej, w ramach której ma być prowadzona ta działalność. Natomiast wtórna swoboda przedsiębiorczości obejmuje możliwość terytorialnego rozszerzenia zakresu prowadzonej działalności gospodarczej na obszar innych państw członkowskich poprzez tworzenie różnego rodzaju filii, agencji oraz oddziałów lub spółek córek. Mogą to być wszelkiego rodzaju struktury, zarówno samodzielne, jak i niesamodzielne, których działalność ma bezpośredni związek ze spółką główną. Spółka główna posiada prawo wyboru najdogodniejszej dla siebie formy.

Zatem z treści przepisów TFUE wynika, że cechą swobody przedsiębiorczości jest transgraniczność związana z wyborem miejsca prowadzenia działalności gospodarczej. Dlatego przepisy o swobodzie przedsiębiorczości nie mają zastosowania w odniesieniu do takich stanów faktycznych, których istotne elementy nie wykraczają poza granice określonego państwa członkowskiego. Z drugiej strony stan faktyczny musi się mieścić w granicach rynku wewnętrznego.

Z uwagi jednak na prawne konsekwencje transgranicznego przeniesienia siedziby spółki, a także na wymogi, które prawo unijne nakłada na państwa członkowskie, zarówno dla dotychczasowej, jak i nowej siedziby spółki, w związku z takim transferem trzeba zwrócić uwagę na podstawowe aspekty przeniesienia siedziby spółki do innego państwa w świetle prawa unijnego oraz prawa krajowego państw członkowskich.

Pierwszy aspekt transgranicznego przeniesienia siedziby spółki związany jest z koniecznością wyodrębnienia dwóch możliwości przeniesienia siedziby do innego państwa członkowskiego – przeniesienia siedziby rzeczywistej spółki, czyli centrum jej aktywności gospodarczej oraz

przeniesienia siedziby statutowej spółki, które jest określane także mianem transgranicznego przekształcenia. Podstawowa różnica między nimi związana jest z tym, że w przypadku przeniesienia siedziby rzeczywistej dochodzi do zmiany powiązań faktycznych spółki z terytorium danego państwa. Natomiast konsekwencją przeniesienia siedziby statutowej jest zmiana powiązań prawnych spółki z państwem siedziby. Przeniesienie siedziby statutowej oznacza zmianę porządku prawnego, któremu spółka podlega, a zatem zmianę jej statutu personalnego, co znajduje odzwierciedlenie w konieczności dokonania zmian w dokumentach założycielskich (w jej umowie bądź w jej statucie). Następstwem takiego transferu jest transgraniczne przekształcenie się spółki w spółkę podlegającą prawu innego państwa członkowskiego. Powodem transgranicznego przekształcenia jest z reguły zamiar poddania spółki bardziej korzystnemu z punktu widzenia jej interesów systemowi prawnemu. Przeniesienie siedziby rzeczywistej nie powoduje zmiany porządku prawnego, któremu spółka podlega, czyli jej statutu personalnego, lecz prowadzi jedynie do zmiany jej otoczenia gospodarczego i warunków prowadzenia działalności gospodarczej poprzez ułatwienie dostępu do infrastruktury, rynków zbytu czy tańszej siły roboczej w innych państwach członkowskich.

Drugim istotnym aspektem transgranicznego przeniesienia siedziby spółki jest konieczność analizy możliwości dokonania takiego transferu z perspektywy państwa emigracji spółki (państwa, z którego spółka przenosi siedzibę) oraz z perspektywy państwa imigracji spółki (państwa, do którego spółka przenosi swoją siedzibę).

Trzeba przy tym podkreślić, że obydwa aspekty transgranicznego przeniesienia siedziby spółki – zarówno kwestia możliwości przeniesienia siedziby rzeczywistej i statutowej, jak i konsekwencje takiego transferu dla statusu prawnego spółki w państwie pochodzenia i w państwie przyjmującym - muszą podlegać analizie nie tylko w świetle prawa Unii Europejskiej, ale także przez pryzmat przepisów prawa materialnego i kolizyjnego państw członkowskich.

Ustawa o rehabilitacji nie zawiera uregulowań dotyczących transgranicznego przeniesienia siedziby polskiej spółki za granicę. Z tego względu należy się odnieść do przepisów ustawy Kodeks spółek handlowych. Możliwość przeniesienia siedziby spółki z o.o. za granicę przewiduje art. 270 pkt 2 KSH.

W stanie faktycznym, takim jak przedstawionym przez Wnioskodawcę, wykazującym związek z więcej niż jednym systemem prawnym, powstaje zasadnicze pytanie o prawo właściwe, które powinno mieć zastosowanie do takiej sytuacji. Wyznaczenie prawa właściwego odbywa się zgodnie z normami prawa prywatnego międzynarodowego.

System prawny mający zastosowanie do ustroju i funkcjonowania spółki jako podmiotu prawa jest w każdym systemie prawnym wskazywany przez reguły kolizyjne prawa międzynarodowego prywatnego. Od łącznika obowiązującego w danym państwie zależy zatem, według którego systemu prawnego kwalifikowana będzie organizacja spółki. Sama zmiana statutu personalnego spółki nie jest przy tym wystarczająca do stwierdzenia, że zaszło przekształcenie, wymagane jest też zachowanie przez spółkę tożsamości podmiotowej. Kwestię tę rozstrzyga prawo materialne, przy czym do zachowania przez spółkę podmiotowości wymagana jest analogiczna regulacja w obydwu zaangażowanych państwach. Bowiem to prawo materialne, a nie kolizyjne, determinuje istnienie podmiotowości prawnej i warunki jej zachowywania. Prawo to może stanowić o przerwaniu bytu prawnego spółki przenoszącej siedzibę czy przekształcającej się lub o jego kontynuacji. W zależności zatem od regulacji kolizyjnoprawnych i wewnętrznych regulacji prawa materialnego przekształcenie (względnie przeniesienie siedziby statutowej lub faktycznej, niekoniecznie skutkujące przekształceniem) może się wiązać z zachowaniem tożsamości spółki lub jej „zabójstwem na granicy”, a w tym pierwszym przypadku – z zachowaniem pierwotnej formy prawnej lub koniecznością (względnie możliwością) przybrania jednej z form prawnych obowiązujących w państwie docelowym.

W polskim systemie prawa normy kolizyjne dotyczące osób prawnych oraz jednostek niemających osobowości prawnej określa ustawa Prawo prywatne międzynarodowe. Zgodnie z art. 17 ust. 1 PPM zdolność osoby prawnej podlega prawu państwa, w którym osoba ta ma siedzibę.

Natomiast art. 19 ust. 1 PPM ustanawia, że przeniesienie siedziby do innego państwa powoduje zmianę właściwości prawa na prawo państwa imigracji. Zachowanie osobowości prawnej uzyskanej w państwie pierwotnym jest możliwe tylko wtedy, jeśli przewiduje to prawo każdego z państw, Natomiast przeniesienie siedziby osoby prawnej w obrębie Europejskiego Obszaru Gospodarczego nie prowadzi do utraty osobowości prawnej.

W świetle treści art. 19 ust. 1 PPM można dojść do wniosku, że spółka, przenosząc siedzibę do innego państwa członkowskiego, zachowuje dotychczasową podmiotowość prawną, natomiast zmianie ulega jej statut personalny, przekształca się w spółkę podlegającą ustawodawstwu państwa imigracji. Zatem w przepisie tym dopuszczono w istocie nie tyle transgraniczną zmianę siedziby, co transgraniczne przekształcenie, ponieważ każda zmiana lokalizacji osoby prawnej powodowałaby zmianę prawa właściwego i w konsekwencji przekształcenie w podmiot prawa państwa przyjmującego.

Przekształcenie osoby prawnej – zarówno przesłanki przekształcenia, jego procedura, jak i wymogi utworzenia i wpisu spółki przekształconej do rejestru – bezsprzecznie wchodzi w zakres jej statutu

personalnego. W świetle prawa polskiego statut ten w myśl przepisu art. 17 ust. 1 PPM podlega prawu państwa, w którym spółka ma siedzibę.

Wykładnia prounijna, posługująca się odwołaniem do przepisów pierwotnego i wtórnego prawa europejskiego, jak i wykładnia funkcjonalna przemawia za przyjęciem de lege lata, że przez pojęcie siedziby, które występuje w przepisach art. 17 i art. 19 PPM, należy rozumieć siedzibę statutową spółki. Niejasność użytego przez ustawodawcę pojęcia oraz brak jednolitego jego rozumienia przez doktrynę w świetle poprzednio obowiązujących przepisów nie mogą mieć rozstrzygającego znaczenia dla interpretacji nowych przepisów, zwłaszcza gdy rezultat tej wykładni jest sprzeczny z nakazem prounijnej interpretacji prawa krajowego. W literaturze wskazuje się, że: „na tle niejednoznacznego językowo pojęcia siedziby, występującego w art. 17 i art. 19 PPM, polskie organy i sądy powinny dać pierwszeństwo temu rezultatowi wykładni, który najbardziej odpowiada treści i celowi prawa europejskiego, a rezultatem tym jest właśnie przyjęcie, iż oznacza ono siedzibę statutową osoby prawnej, ujawnioną w publicznym rejestrze, do którego jest ona wpisana”.

W takim ujęciu prawem właściwym dla spółek jest prawo państwa, w którym znajduje się ich siedziba wskazana w statucie (akcie założycielskim). Lokalizacja rzeczywistej siedziby zarządu nie wpływa w żaden sposób na statut personalny spółki. Gdy spółka wpisana jest do publicznego rejestru prowadzonego w państwie macierzystym, siedziba wskazana w statucie będzie się pokrywać z siedzibą rejestrową. Ustalone w ten sposób prawo jest miarodajne dla oceny elementów statutu personalnego spółki, które zostały wskazane w art. 17 ust. 3 PPM, w tym dla operacji jej przekształcenia. Przy takim rozumieniu pojęcia siedziby przekształcana spółka do momentu rejestracji przekształcenia, tj. wpisu spółki przekształconej do rejestru w państwie docelowym, podlega prawu państwa dotychczasowej siedziby. Prawo to jest zatem właściwe dla określenia zarówno przesłanek przekształcenia, jak i jego procedury w zakresie obejmującym czynności podejmowane w państwie macierzystym. Drugi etap transgranicznego przekształcenia, którego celem jest utworzenie spółki przekształconej i jej wpis do rejestru w państwie nowej siedziby, jest regulowany przez prawo tego państwa. Stosowne normy prawne znajdują zastosowanie w sposób rozłączny.

W takim przypadku skutek przeniesienia siedziby statutowej w postaci zmiany statutu personalnego spółki następuje w momencie wpisu do rejestru prowadzonego w państwie nowej siedziby. Konstytutywny wpis, którego moment dokonania jest ustalany na podstawie prawa państwa nowej siedziby statutowej spółki przekształconej, zapewnia ochronę praw wspólników i kontrahentów migrującej spółki oraz gwarantuje pewność i bezpieczeństwo obrotu.

Jednocześnie należy zauważyć, że zasada prawa siedziby ma zawsze zastosowanie do podmiotów (spółek) mających siedzibę statutową na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Natomiast stosowanie tej zasady wobec podmiotów (spółek), których siedziba statutowa znajduje się w innym państwie członkowskim, a prowadzących działalność oraz zatrudniających pracowników na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej podlega pewnym ograniczeniom. Źródłem tych ograniczeń są regulacje prawne na poziomie unijnym (np. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia oraz Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego), umowy dwustronne (np. umowa z dnia 4 czerwca 1992 r. sporządzona w Warszawie między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Cypru w sprawie unikania podwójnego opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i majątku) czy przepisy krajowe (np. ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług).

Dlatego Wnioskodawca jest zobowiązany do płacenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej - na zasadach wynikających z polskiego ustawodawstwa - składek w zakresie ubezpieczeń społecznych i zdrowotnych oraz podatku dochodowego od osób fizycznych z tytułu zatrudniania pracowników na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jak również podatku od towarów i usług z tytułu usług świadczonych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Inaczej sytuacja ma się w przypadku wpłat na PFRON, o których mowa w art. 21 ustawy o rehabilitacji. Nie ma przepisów prawa unijnego ani krajowego, które określałyby zasady wpłat na PFRON, gdy występuje element transgraniczny, tj. zatrudnianie pracowników na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez podmiot (spółkę), którego siedziba znajduje się poza jej granicami, w innym państwie członkowskim. Brak takich uregulowań powoduje, że na zasadach ogólnych zastosowanie znajdą normy kolizyjne zawarte w ustawie Prawo prywatne międzynarodowe.

W przypadku Wnioskodawcy jego siedziba statutowa (rejestrowa) znajduje się

Tym samym w świetle art. 17 ust. 1 oraz art. 19 ust. 1 PPM – w zakresie wpłat na PFRON, o których mowa w art. 21 ustawy o rehabilitacji - Wnioskodawca nie podlega prawu polskiemu. Właściwym prawem będzie bowiem prawo siedziby, tj.

Niemożliwość zastosowania prawa polskiego wyłącza możliwość zastosowania wobec Wnioskodawcy art. 21 ustawy o rehabilitacji. Dlatego też zbędna jest dalsza analiza dotycząca kwestii czy Wnioskodawca jest pracodawcą, o którym mowa w art. 21 ustawy o rehabilitacji.

Jednocześnie należy zaznaczyć, że postępowanie interpretacyjne oparte jest wyłącznie na stanie faktycznym przedstawionym przez Wnioskodawcę i nie podlega weryfikacji ani uzupełnieniu przez PFRON na podstawie posiadanych dokumentów i wiedzy, pochodzących z innych źródeł niż złożony wniosek wraz z jego uzupełnieniami. Interpretacja dotyczy stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę. Organ w postępowaniu w sprawie urzędowej interpretacji nie może prowadzić żadnego postępowania dowodowego, bowiem przedmiotem postępowania nie jest ustalenie stanu faktycznego – stan ten jest stanem hipotetycznym, określonym przez wnioskującego o interpretację. Organ nie może go własnymi ocenami podważać, ustalać, uzupełniać ani też zmieniać w jakimkolwiek zakresie, nawet wówczas, gdy w oparciu o inne źródła czy wiedzę znaną mu z urzędu, powziąłby uzasadnione wątpliwości co do zgodności przedstawionego przez wnioskodawcę stanu faktycznego z obiektywną rzeczywistością (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. z dnia 16 lipca 2009 r. sygn. akt II SAB/Go 8/09).

Mając powyższe na uwadze, stanowisko z siedzibą w wyrażone w piśmie z dnia 14 grudnia 2022 r., które wpłynęło do PFRON w dniu 19 grudnia 2022 r. wraz z jego uzupełnieniami z dnia 30 stycznia 2023 r. i 23 października 2023 r. w sprawie interpretacji przepisów art. 21 ust. 1 ustawy o rehabilitacji – **jest prawidłowe, choć z innych względów niż wskazane przez Wnioskodawcę.**

W związku z powyższym postanowiono, jak w sentencji.

Pouczenie:

Od niniejszej decyzji przysługuje Stronie, za pośrednictwem Prezesa Zarządu PFRON odwołanie do Ministra Rodziny i Polityki Społecznej w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia. W trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do jego wniesienia. Z dniem doręczenia Prezesowi Zarządu PFRON oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez Stronę, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

19.11.2023